

Uanstændigt smuk og genert

Der er masser af Bond-babe over Eva Green, men Vesper Lynd i "Casino Royale" er meget mere end bare sex, og i virkeligheden er frk. Green faktisk lidt genert

Det mødet med Eva Green starter med, at hun endnu engang bliver gjort opmærksom på, at manden, der 'skabte' hende (og fik de fleste til at gispe over nøgenheden) - Bernardo Bertolucci og filmen "The Dreamers" - er skuffet. Han skal have sagt: 'Jeg ville aldrig have forestillet mig, at jeg havde skabt en Bond-pige.'

»Tja, hva' skal jeg sige... Vesper Lynd er ikke bare en bimbo i bikini, hun er virkelig mere end det! Hun er den, der former Bond, og gør ham til den, han er. Der er mange dimensioner i karakteren, og det var fedt at spille hende, fordi hun er så farverig, fræk, klog og meget stærk. Mange Bond-piger er seje, nogle er fristende, andre er manipulerende. Vesper er det hele.«

Det er kærlighed, der forandrer den ellers så cool James Bond, og det er ikke noget, man har oplevet så tit i filmserien om topagenten.

»Vesper er klog og sej, fordi hun har lært at beskytte sig selv. Hun ved, at Bond har et rygte for at være slem, og hun vil ikke involvere sig, men så kan hun alligevel ikke lade være. Det er ægte kærlighed, ikke bare passion. Jeg tror, de bliver forelskede, fordi de er meget ens, de er begge meget konkurrenceprægede, vittige, modige, charmerende - lidt lige som bror og søster - de har den samme måde at snakke og tænke på. Men alligevel knuser

hun hans hjerte. Fordi hun bliver afpresset - det er en parallel historie - bliver hun tvunget til at vælge imellem det, hun bør gøre, og det, hun ønsker at gøre. Det er meget

kompliceret, da hun finder ud af det i slutningen af filmen. Man ser en feminin side af Bond i filmen,

i begyndelsen er han kold som is, og så er der pludselig passion og følelser, der vælter frem.«

Hun siger, at hun ikke er intimideret af de store forventninger, og at hun ikke tænker på "Casino Royale" som det store Bond-maskineri, men den 26-årige franskmand virker alligevel lidt nervøs og ukoncentreret i pressens selskab. Der er ikke meget af det osende sexsymbol, man har set på lærredet, hun er vel nærmest lidt sky... og genert.

»For 10 år siden kunne jeg ikke ha' siddet her og snakket med jer, da var jeg totalt blokeret og genert. Jeg er stadig genert, men jeg kan kontrollere det nu. Det er en form for sensitivitet overfor omgivelserne. Jeg er heldigvis ikke så berømt, og jeg er heller ikke så interesseret i at blive genkendt på gaden og jagtet osv. Jeg er helt klart ikke skuespiller for berømmelsen.«

Eva har fået megen støtte fra moren Marlène Jobert, der selv trappede ned på

en længere skuespillerkarriere i primært franske film, da hun fik Eva og tvillingesøsteren Joy.

Vesper Lynd er ikke bare en bimbo i bikini

Jeg var en nørd, der aldrig gik ud

»Som ung vidste jeg ikke, hvad jeg ville være. Jeg hadede skolen, jeg var god, men jeg var besat af lektier o.l. Jeg var en nørd, der aldrig gik ud. Jeg var for seriøs, så jeg følte, at jeg var nødt til at gøre noget, så jeg stoppede bare. Jeg husker det tydeligt, jeg var 16 år og totalt stresset, fordi jeg havde en stor eksamen, og så sagde jeg til min mor 'jeg går aldrig tilbage til skolen.' Og hendes reaktion var fantastisk, hun sagde bare ok. Jeg vidste ikke, hvem jeg var... jeg var lidt fortabt og ville gerne prøve at leve livet. Så det med at blive skuespiller var en måde at udtrykke mig mere, og det at gemme sig bag nogle karakterer var nemmere.«

1 år på The American School of Paris åbnede op for talentspiren, og siden fulgte dramastudier i London og New York. Bertolucci så hende på teater-scenen i Paris og opdagede det, som han kalder 'så smuk, at det er uanstændigt.' Nu er hun i unåde hos ham - og måske også hendes landsmænd, fordi hun er flyttet til London.

»Jeg har købt en lejlighed her, jeg elsker London, fordi der er så mange grønne områder, og jeg har en masse venner her, og der er ikke langt til Paris. For jeg tager meget til Paris. Og nej, jeg ville ikke bo i Hollywood, det er for stressende, det er dårligt for helbredet, og det er en meget ensom by. Jeg kan godt li' Venedig, der ville jeg gerne bo i en periode. Der er mange franskmænd, der ikke ved, hvem jeg er, og nogle tænker sikkert, at jeg ikke kan li' franske film, fordi jeg bor her i London. Men jeg skal lave en fransk film til næste år, og det er jo sådan, at hvis en interessant japansk instruktør spørger, om jeg vil lære japansk og være med i hans film, så siger jeg ja. Man tager de muligheder, man får.«

